

[Aksel Larsen.]

holdelse af småhuse. Det var rimeligere — og det ville have betydning for valutaen — om man ophævede adgangen til store skattefri afskrivninger for industriens, transportens og landbrugets nyanskaffelser af maskiner o. lign. Sålænge denne adgang består — og det ved finansministeren — kan det ligefrem betale sig at anskaffe nye maskiner, lastbiler, traktorer og mejetærskere efter 4—5 års forløb, ja, endog at købe personbiler på dollarbasis for dem, der kan lade udgiften gå ind på virksomhedens driftsbudget. Resultatet af, at man fastholder denne adgang til ekstraordinære skattefri afskrivninger det første år efter anskaffelsen, bliver, at staten mister skatteindtægt, at der kræves stadig mere valuta til nyan-skaffelser, og at der ikke foreligger noget incitament til at være omhyggelig med pasning af maskiner og vogne.

Regeringen vil forhøje en række indirekte skatter samt statsbanernes og postvæsenets takster, ikke fordi statskassen har brug for disse penge, siger finansministeren, men udelukkende for at nedskære befolkningens forbrug. Jeg tvivler sådan set ikke på, at dette er regeringens egentlige hovedhensigt, men finansministeren selv og ministeren for offentlige arbejder har åbenbart ikke lært deres lektie rigtigt. Ministeren for offentlige arbejder forklarede i sin fremsættelse, at statsbanerne og postvæsenet måtte have øgede indtægter for at klare sig, og at takstforhøjelserne måtte gennemføres således, at transporten med statsbanerne ikke gik ned, at der ikke skete forbrugsindskrænkning dér. Hvad gjorde finansministeren selv, da han motiverede forslaget om øget spiritusbeskatning? Han sagde, at det gik ikke an at forhøje ølprisen for meget, for så risikerede man, at befolkningen drak mindre øl. Ministeren vil heller ikke forhøje cigaret-skatten, for han frygter, at hvis han gør det, går cigaretforbruget ned. Er det måske både for i almindelighed at skære befolkningens forbrug ned og for at skaffe flere penge i statskassen, så militærvæsenet kan få endnu flere, at disse skatteforslag fremkommer?

Opsparingspræmien er en præmie for dem, der har indtægter, som er store nok til, at de kan spare op. Kontrol med, at de ikke foretager præmieopsparingen af deres for-

mue, kan man ikke føre effektivt. For at gøre det indviklet og for at skabe mere beskæftigelse i bureaukratiets fag vil man give præmien også til dem, der har de største indtægter, og tage den fra dem igen gennem en ekstra tillægsskat. Det er vist det, man kalder „hen til kommoden og tilbavs igen“. Noget lignende gælder det forslag, man vifter med, om ekstra skat på aktieselskaber, medens man samtidig vil give de samme aktieselskaber store summer gennem billige eksportkreditter. Det er altså ikke meningen at lægge nogen særlig stor byrde på de rige. Det er det arbejdende folk, som skal betale gennem øgede skatter, arbejdsløshed og forbrugsindskrænkning.

Hvad opsparingspræmieringen iøvrigt angår, sagde finansministeren i går, at dér ville man ikke foreslå nogen særlig dækningslov, så den del af befolkningen, der ikke kunne spare noget op, kom altså ikke til at betale omkostningerne ved præmieringen af opsparing. Undskyld, jeg siger det, men det er det rene vrøvl. Opsparingspræmien skal betales af statskassens midler, og disse tilvejebringes gennem skatter på hele befolkningen, deriblandt også den største del af befolkningen, som ingen chancer har for at spare de 1 000, 2 000 eller 3 000 kr. op.

Der er et område, hvor regeringen ikke agter at spare, nemlig på militæruddgifternes område. Ja, finansministeren påstod, at der var sket visse besparelser på dette område, men det er ikke reelle besparelser, der er tale om, men blot udsættelse af afholdelsen af visse militæruddgifter. Hvis ministeren iøvrigt vil bruge sin regneevne og lægge udgifterne til det såkaldte civilforsvar og til udskrivningsvæsenet, de kommunale udgifter til kaserner, indkvartering o. s. v. til forsvarsministeriets budget, vil ministeren opdage, at hans tal for militæruddgifterne ikke holder, hvadenten han opererer med 1 100 mill. kr. eller med 940 mill. kr. Det bliver mere.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde, at han fandt, at socialministeren var en farlig mand at have gående løs. Det synes jeg ikke. Jeg synes, det er farligere, at han er bundet og derfor er ude af stand til at holde sine løfter til de gamle — hvis han virkelig selv skulle have haft til hensigt at holde dem, dengang han gav dem. Nej, efter alt, hvad der foreligger, ikke mindst om